Мама йшла з дому і сказала Мишкові:

— Я піду, Михайлику, а ти поводься добре. Не пустуй без мене і нічого не чіпай. За це я подарую тобі великого червоного льодяника.

Мама пішла, Мишко спочатку поводився добре: не пустував і нічого не чіпав. Потім він лише підставив до буфета стілець, виліз на нього і відчинив у буфеті дверцята. Стоїть і дивиться у буфет, а сам думає:

"Я ж нічого не чіпаю, тільки дивлюся".

А в буфеті стояла цукорниця. Він узяв її і поставив на стіл. "Я тільки подивлюся, я нічого не чіпатиму", — думає. Відкрив покришку, бачить — там щось червоне зверху.

— Е, — каже Мишко, — та це ж льодяник! Напевне, той самий, що мені мама обіцяла.

Він запустив у цукорницю руку і витяг льодяника.

— Ого, — каже, — здоровезний! І солодкий, мабуть.

Мишко лизнув його і думає:

"Посмокчу трошки і покладу назад".

І ну смоктати. Посмокче, посмокче і подивиться, чи багато ще лишилось. І все йому здається — багато. Нарешті льодяник зробився зовсім маленький, як сірник. Тоді Михайлик поклав його назад у цукорницю. Стоїть, пальці облизує, дивиться на льодяник, а сам думає:

"З'їм його зовсім. Однак мені мама віддасть. Адже я добре поводжуся, не пустую і нічого такого не роблю".

Мишко дістав льодяник, засунув у рота, а цукорницю хотів на місце поставити. Узяв її, а вона прилипла до рук — і бух на підлогу. Розбилась на дві половинки. Цукор розсипався.

Михайлик злякався:

"Що тепер мама скаже?"

Узяв він дві половинки і притулив одну до одної. Вони нічого, тримаються. Навіть непомітно, що цукорниця розбита. Вій склав цукор назад, накрив покришкою і обережно поставив у буфет.

Нарешті мама приходить:

— Ну, як ти поводився?

— Добре.

— От молодець! Одержуй льодяник.

Мама відчинила буфет, узяла цукорницю… Ой!.. Цукорниця розпалася, цукор посипався на підлогу.

— Що ж це таке? Хто цукорницю розбив?

— Це не я. Це вона сама…

— Ага, сама розбилась! Ну, це зрозуміло. А льодяник куди ж подівся!

— Льодяник... Льодяник... Я його з'їв. Я поводився добре, ну й з'їв його. От...